

Reading nechali za sebou. Za okny se rozprostírala temná krajina. O kus dál svislá linie červených světél označovala vysílač v Didcotu, ale chladicí věže se ztrácely ve tmě.

Dickie svíral telefon v ruce jako granát. Palcem přejížděl přes klávesnici a neušel mu drobný výstupek na prostředním tlačítku, který umožňoval snazší orientaci prstů ve tmě. Ale na Dickieho zprávy nikdo nečekal. Dickie byl dinosaur. Doba se změnila, a co by vlastně komu psal? Že uprostřed Londýna zahlédl obličej z minulosti a sleduje ho? Koho by to zajímalo? Svět šel dál. A jeho nechal za sebou.

V dnešní době nebylo odmítnutí tak trpké, a i ti neužiteční dostávali šanci. Tajná služba byla stejně jako ostatní státní složky svázána řadou pravidel a předpisů: zkuste vyhodit někoho nepotřebného a druhý den vás dají k soudu za diskriminaci lůzrů. A tak tajná služba nahnala všechny své neužitečné břídili do jednoho bohem zapomenutého baráku stranou všeho dění a nandala jim na bedra papírování – administrativní šikanu, která je měla donutit odevzdat policejní odznaky. Říkali jim Pomalí koně. Žabaři. Ztroskotanci. Říkali jim Pomalí koně a hodili je na krk Jacksonu Lambovi, s nímž se Dickie setkal před lety ve špionské zoo.

Mobil v jeho ruce zabzučel, ale na displeji se neobjevila žádná zpráva; jen varování, že mu dochází baterie.

Dickie věděl, jaký je to pocit – nemít co říct. Nikdo mu nevěnoval pozornost, doba se soustředila jinam. Laptopy bzučely a mobily šepaly, ale Dickie byl němý. Někdy a nehybný, až na chabý pohyb prstů. Drobný výstupek na prostředním tlačítku klávesnice mu drhnul pod palcem: *tady jsem, tady*.

Bylo třeba doručit důležitou zprávu, ale Dickie nevěděl, komu napsat a vlastně ani co. Na pár světělých okamžiků pocítil, že je součás-

tí vřelého, deštěm navlhlého společenství lidí, dýchá stejný vzduch a vnímá stejné zvuky. Ale zvuky se pomalu ztrácely, až úplně zanikly. Všechno okolo jako by přestalo existovat – kromě výjevů za oknem. Krajina dál ubíhala v monotónním temném pásmu posetém tečkami světél připomínajících blýskavé flitry na šále. A pak se i ty tečky rozmazaly, světla ztmavla a všechno přikryla černočerná tma. A pak už tu byl jen autobus vezoucí svůj nehybný náklad nocí do Oxfordu – do cílové stanice, kam doveze o jednu živou duši méně, než v Readingu v dešti naložil.